

Arrest

nr. 126 362 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 18 mei 2010 geïnterpelleerd bij zwartwerk en kreeg diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.2. Verzoeker diende op 15 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 4 februari 2011 werd de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing gaf aanleiding tot de vernietiging ervan (RvV 19 mei 2011, nr. 61.816).

1.4. Op 29 juni 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Op 18 oktober 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) verklaarde de in punt 1.5 vermelde aanvraag op 6 februari 2012 ontvankelijk.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 oktober 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen gaf aanleiding tot de vernietiging ervan bij arrest nr. 108 576 van 26 augustus 2013.

1.8. Op 12 februari 2013 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 oktober 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Op 13 november 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 23 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :T.(...), I.(...)

nationaliteit: Pakistan

geboren te S.(...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.02.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor verzoeker. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 08.11.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de

wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt het volgende in zijn middel:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat art. 9ter als volgt luidt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft. § 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens een van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

&3, 5°. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet ongegrond. Als reden wordt opgegeven:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter ... Er worden medische elementen aangehaald voor verzoeker. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 8.11.2013.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Eerste onderdeel

Uit de vaststellingen die 'derhalve' worden gedaan, leidt de beslissing af dat terugkeer naar het land van herkomst geen inbreuk zou uitmaken op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 EVRM.

De beslissing dient te oordelen op grond van artikel 9ter vreemdelingenwet die een ruimer en specifiek begrip hanteert dan de Richtlijn en artikel 3 EVRM.

Verzoeker verwijst naar ondermeer de arresten RvV 29 juni 2012, nr. 83.956 en RvV 6 juli 2012, nr. 84.293.

Arrest RvV nr. 83 956 van 29 juni 2012:

2.3.4. De ambtenaar-geneesheer diende overeenkomstig van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet te onderzoeken of de ziekte waaraan verzoeker lijdt, "kennelijk" niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ("deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft").

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2005 - 2006, Doc 51 n° 2478/001, p. 9 en 35) blijkt dat voor de toepassing van de begrippen opgenomen in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, verwezen wordt naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en inzake ernstig zieken.

Overeenkomstig deze rechtspraak van het EHRM, waarnaar eveneens verwezen wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer, en meer bepaald het arrest N. v. United Kingdom (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N. v/ United Kingdom) zijn er zeer uitzonderlijke omstandigheden nodig vooraleer er een schending is van artikel 3 van het EVRM en dient er rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker op het ogenblik van (de tenuitvoerlegging van) de bestreden beslissing. Uit de hierboven geciteerde voorbereidende werkzaamheden (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53, KI 824/001, 4) blijkt dat bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag rekening wordt gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen.

In casu werd geoordeeld dat "de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk" en dit op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin wordt gesteld dat "Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. De in het medische attest beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. De gezondheidstoestand is niet kritiek. "

In de bestreden beslissing kan dus worden gelezen dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit ("direct levensbedreigend"), zoals vermeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermeldt echter eveneens dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. In casu zou kunnen gesteld worden dat, nu in eerste instantie werd geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, hij in tweede instantie zeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt en die niet terug te vinden is in de motieven van de bestreden beslissing.

De verwerende partij stelt dat terecht de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door de

verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend.

Het tweede middel is in de opgegeven mate gegrond.

Arrest RvV 84 293 van 6 juli 2012:

3.3. De Raad merkt op dat in de motivering van de bestreden beslissing verwezen wordt naar het advies van een ambtenaar-geneesheer dat bij deze beslissing gevoegd wordt, doch niet uiteengezet wordt hoe uit de vaststelling van deze arts dat eerste verzoekende partij geen ziekte heeft die een directe bedreiging vormt voor haar leven aanleiding kan geven tot de conclusie dat de ziekte waaraan zij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

In het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat als een onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing kan worden beschouwd, wordt weliswaar aangegeven dat "volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens [...] de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het EVRM immers een aandoening [vereist] die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheids-toestand of het vergevorderde stadium van de ziekte maar er wordt niet op een begrijpelijke manier verwoord op welke wijze dit gegeven aanleiding kan geven tot de vaststelling dat eerste verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

Verwerende partij stelt terecht dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend.

Verzoeker sluit zich bij de inhoud van deze arresten aan.

De bestreden beslissing miskent flagrant de bepalingen van artikel 9ter vreemdelingenwet en is in strijd met de interpretatie die de arresten RvV van 29 juni 2012 en 9 juli 2012 aan artikel 9ter geven.

De mogelijkheid op behandeling in het land van herkomst dient op zich te worden onderzocht, wat in casu niet gebeurt.

Artikel 9ter vreemdelingenwet vereist een dubbel onderzoek daar dit artikel de mogelijkheid creëert voor medische regularisatie in twee omstandigheden:

-lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit;

OF

-lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het tweede criterium is niet weerlegd in de bestreden beslissing.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing dan ook de formele motiveringsplicht.

"Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn kritiek dat (...) De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering. (...) De Raad kan de verwerende partij, waar deze in haar nota niet verder gaat dan te stellen dat in de bestreden beslissing werd aangetoond dat er toegang is tot de medische zorgen en dat de behandeling met medicatie mogelijk is in Kosovo en de verwijzing van verzoeker naar rapporten van het UNHCR daaraan geen afbreuk doet, dan ook niet bijtreden." (RvV 58.892, 30 maart 2011)

"Echter dient te worden vastgesteld dat de enige vraag die de Dienst Vreemdelingenzaken zich dienaangaande heeft gesteld, is of de nodige geneesmiddelen kunnen worden verkregen.

Verder beperkt ze zich tot de antwoorden van de ambtenaar-geneesheer met name dat er gezondheidscentra zijn en dat een behandeling opvolging door een arts mogelijk is. Er werd geen enkele vraag gesteld naar de toegankelijkheid van de medische zorgen voor de Roma in Kosovo terwijl

het toch algemeen bekend is dat deze minderheidsgroep niet geliefd is en vaak met discriminatie te kampen heeft. Dienaangaande kunnen de verzoekers gevolgd worden waar ze stellen dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd." (RvV 63.934, 27 juni 2011).

Tweede onderdeel,

Dat bovendien verzoeker meent dat de motivering van de dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Het advies van de arts is tegenstrijdig. Enerzijds wordt gesteld dat hij de aandoening als genezen beschouwt; anderzijds wordt gesteld dat er 30 tót 50% kans is op herval, vroeg of laat, maar of er een herval komt en wanneer, is niet voorspelbaar.

Rekening houdend met dit gegeven van een reële kans op herval, diende het advies en de beslissing dan ook te onderzoeken op kans op behandeling mogelijk is op het land van herkomst.

Dit gebeurt niet.

Derde onderdeel,

Er werden attesten neergelegd van gespecialiseerde geneesheren, namelijk Dr. Bourgeois, gastro-enterologie en Dr. Lowyck, inwendige ziekten, endocrinologie.

De arts-adviseur Dr. Van Doren heeft geen specialisatie.

Hij kan zich, zonder bij stand van artsen-specialisten, niet uitspreken over medische attesten van specialisten.

Bovendien beweert de arts-adviseur zonder medische grondslag en zonder enig eigen onderzoek 'dat hij de aandoening als volledig genezen beschouwt.'

Dit zijn deontologisch betwistbare stellingnamen.

Een beslissing die zich daarop steunt schendt de materiële motiveringsplicht.

Dergelijke motieven zijn niet afdoende."

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

2.7. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoeker op 18 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van een chronische hepatitis C en hyperthyreoïdie.

2.8. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 8 november 2013, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.10.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

— *Verwijzend naar de medische attesten d.d. 07/06/2010 en 05/07/2010 van Dr. Bourgeois, gastro-enterologie, blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronische hepatitis C met afwijkende levertesten. Hij krijgt gepegyleerde interferon en ribavirine. De behandeling zal 48 weken duren, 24 weken met medicamenteuze behandeling en 24 weken van opvolging.*

— *Het medisch dossier bevat een bloeduitslag waaruit blijkt dat d.d. 26/05/2010 de levertesten gestoord waren en dat er antistoffen waren tegen het hepatitis C virus.*

— *Verwijzend naar de medische attesten d.d. 05/10/2011, 27/03/2012 en 21/09/2012 van Dr. Lowyck, inwendige ziekten, endocrinologie, blijkt dat betrokkene lijdt aan een Graves hyperthyreoïdie. Betrokkene nam Strumazol vanaf 18/02/2011 en L-thyroxine vanaf 30/03/2011. 1 à 2 maal per maand komt betrokkene op raadpleging. De verwachte duur van de behandeling bedraagt minimum 1.5jaar. Na*

anderhalf jaar van behandeling kan deze gestopt worden bij negativering van de schildklierantistoffen maar het risico op recidief blijft bestaan en zou 30 tot 50% bedragen.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene in 2010 leed aan een Hepatitis C infectie met gestoorde levertesten waarvoor hij medicamenteus werd behandeld gedurende 24 weken en verder werd opgevolgd gedurende 24 weken. De hepatitis C werd lege artis behandeld. Ik beschouw de aandoening als genezen. Op dit ogenblik is de behandeling afgerond. Er is dan ook, op dit ogenblik, geen risico dat betrokkene in een onmenselijke of vernederende situatie zou terecht komen bij het ontbreken van een behandeling.

Betrokkene lijdt ook aan een Graves hyperthyreoïdie, een aandoening waarbij het lichaam zelf antistoffen aanmaakt die de schildklier stimuleren met een te snelle werking van de schildklier tot gevolg. De symptomen van een te snel werkende schildklier zijn: een versnelde pols, verhoogde bloeddruk, te snel metabolisme (stofwisseling) met vermagering, diarree, zweten enz. D.d. 18/02/2011 werd Strumazol opgestart, een medicament dat de schildklierproductie stillet. Kunstmatig schildklierhormoon wordt dan peroraal (via de mond) toegediend L-thyroxine. Deze gecombineerde behandeling wordt gedurende anderhalf tot twee jaar volgehouden. Na deze periode is de kans reëel dat de schildklier terug normaal functioneert. Deze periode is nu verstreken. We zijn twee en een half jaar verder. De aandoening werd lege artis behandeld en ik beschouw de aandoening als genezen.

Er is 30 tot 50% kans op herval, vroeg of laat. Maar of er een herval komt en wanneer, is niet voorspelbaar. De middellange termijn prognose is gunstig en prognoses op langere termijn zijn hypothetisch en moeten afgewacht worden.

Het gaat hier niet om een levensbedreigende noch ernstige aandoening ook niet als er geen behandeling zou zijn. Immers op dit moment wordt er niet behandeld. Er is dan ook, op dit ogenblik, geen risico dat betrokkene in een onmenselijke of vernederende situatie zou terecht komen bij het ontbreken van een behandeling.

Na analyse van alle medische elementen. besluit ik:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.9. In het eerste onderdeel van zijn middel meent verzoeker dat uit de formulering van de bestreden beslissing zou blijken dat de beoordeling zou zijn gemaakt op basis van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en op grond van artikel 3 van het EVRM.

2.10. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat "het aangehaalde medisch probleem (...) niet (kan) worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen." Uit de beslissing blijkt bovendien dat beide hypotheses uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden aangehaald: "1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft." Los van de vaststelling dat de verwijzing van verzoeker naar eerdere arresten van de Raad in verband met artikel 9ter weinig dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)), stelt de Raad vast dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk werd beoordeeld op grond van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet en dat beide mogelijkheden uit dit wetsartikel werden onderzocht.

2.11. Uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet vloeit geenszins de algemene wettelijke verplichting voort om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst of verblijf te

onderzoeken. Uit het hierboven aangehaalde advies van de arts-adviseur blijkt enerzijds dat de behandeling voor de hepatitis C is afgerond, waardoor er geen sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs niet indien verzoeker in een situatie zou terechtkomen waar behandeling ontbreekt. Anderzijds wordt door de arts-adviseur met betrekking tot de hyperthyreoïdie vastgesteld dat de behandelingsperiode verstreken is en de aandoening als genezen wordt beschouwd en dat er, ondanks de kans op herval, geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling. Bijgevolg diende in casu geen onderzoek te gebeuren naar de beschikbaarheid van eventuele zorgen in het land van herkomst of verblijf van verzoeker.

2.12. In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat het advies tegenstrijdig zou zijn omdat enerzijds wordt gesteld dat de aandoening als genezen wordt beschouwd en omdat anderzijds wordt bevestigd dat er 30 tot 50 % kans is op herval, waardoor volgens verzoeker wel moest worden onderzocht of behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, stelt de Raad vast dat er slechts sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet indien *“deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om een risico op herval dat maximaal 50 % bedraagt niet te beschouwen als een *“reëel”* risico. Daarenboven moet het gaan om een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling zou zijn. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat de symptomen van hyperthyreoïdie beperkt blijven tot *“een te snel werkende schildklier zijn: een versnelde pols, verhoogde bloeddruk, te snel metabolisme (stofwisseling) met vermagering, diarree, zweten, enz”*. Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat deze ziekte, indien hij zou hervallen, zelfs onbehandeld een risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.13. In een derde onderdeel van het middel oppert verzoeker dat de arts-adviseur geen specialisatie heeft en zich niet kan uitspreken over de medische attesten van de specialisten. De ambtenaar-geneesheer hoeft echter niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij is niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist zou zijn opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Daarnaast omschrijft verzoeker de stelling van de arts-adviseur die zonder enig onderzoek de aandoening als volledig genezen beschouwt als *“deontologisch betwistbare stellingnamen”*. Daargelaten de vraag of de Raad zich kan uitspreken over de vraag of de arts-adviseur een inbreuk zou hebben begaan op de code van geneeskundige plichtenleer, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn blote bewering geenszins concretiseert. In elk geval toont verzoeker niet aan dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de voorziene duur van de beschreven therapie en het gebrek aan actuele behandeling te besluiten dat de aandoening genezen is.

2.14. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN